

Arrest

nr. 157 871 van 8 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt. De bestreden beslissing werd aan verzoekster betekend op 22 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 november 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) van 2 december 2009 ongegrond.

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.12.2009 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verklaart sedert meer dan 5 jaar in België te zijn, zonder dat ze geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9bis. Aldus heeft verzoekster gedurende meer dan 5 jaar illegaal in België verbleven. Dat hieruit volgt dat zij zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven zodat ze zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop ze zich beroept.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene heeft duurzame vriendschapsrelaties in België en legt getuigenverklaringen voor, betrokkene heeft deelgenomen aan het programma Samenleven en Oriënteren en legt een werkbelofte voor), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene reeds sinds 2003 in België verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mevrouw onmogelijk een grond tot regularisatie vormen (RVV arrest nr. 91.304 van 09.11.2012).

Verder verklaart betrokkene dat haar naaste familieleden in België verblijven en de scheiding van haar familie een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Echter betrokkene legt geen enkel document voor waaruit de afstamming zou blijken. Aldus kan dit gegeven niet weerhouden worden.”

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad ter zitting op dat uit de informatie verkregen van verweerder op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet blijkt dat aan verzoekster op 20 januari 2015 een inreisverbod van twee jaar werd betekend. Uit de eigen databank van de Raad blijkt niet dat zij een beroep heeft ingediend tegen deze beslissing, zodat deze beslissing derhalve definitief is geworden.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...).”*

De Raad merkt op dat het aan verzoekster ter kennis gebrachte inreisverbod van 21 oktober 2014 een verbodsmaatregel is, die inhoudt dat aan verzoekster voor de erin bepaalde termijn van twee jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België en de Schengenlidstaten wordt verboden.

Artikel 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering[...].”

Artikel 74/11, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn).

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de bestemming ervan, voor de in het inreisverbod vermelde termijn, niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk en de Schengenstaten wordt verboden.

In toepassing van artikel 74/11, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan voorts enkel het toekennen van de internationale bescherming (de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het inreisverbod en dus het verblijfs- en toegangsverbod buiten werking stellen.

In casu blijkt niet dat verzoekster, nadat zij op 20 januari 2015 in kennis werd gesteld van een inreisverbod voor de duur van twee jaar, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Uit de informatie verkregen van de gemachtigde blijkt wel dat verzoekster nog een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, doch er blijkt niet dat deze aanvraag aanleiding heeft gegeven tot een ontvankelijke beslissing dat de afgifte van een attest van immatriculatie zou tot gevolg gehad hebben.

De wettelijk voorziene uitzonderingsgevallen voor de gelding van een inreisverbod zijn in het onderhavige geval dan ook niet van toepassing.

Verzoekster heeft geen beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen dit inreisverbod en heeft evenmin het bevoegde bestuur verzocht om het inreisverbod op te heffen of in te trekken, met toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt bijgevolg vast dat niet blijkt dat het inreisverbod is ingetrokken of opgeheven zodat dit inreisverbod op datum van de bestreden beslissing en tot op heden definitief is en nog steeds in het rechtsverkeer aanwezig is. Het verbod op toegang tot en verblijf op het grondgebied van de voormelde staten is dan ook uitvoerbaar, het inreisverbod geldt *in casu* tot 21 oktober 2016.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekster in beginsel het wettelijk vereiste belang ontbeert bij de huidige vordering. Verweerder mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niets anders dan – na te hebben vastgesteld dat verzoekster nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staat – vast te stellen dat het haar voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven. Bijgevolg heeft zij geen actueel belang bij het aanvechten van een beslissing waarbij haar de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt ontzegd.

Ter terechtzitting bevraagd over het wettig belang bij haar vordering stelt verzoekster dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing en op het ogenblik van het indienen van het beroep nog niet onder inreisverbod stond en men door de afgifte van het inreisverbod aan verzoekster een rechtsmiddel ontnemt. Verweerder repliceert hierop ter zitting dat het actueel karakter van het belang moet worden beoordeeld en stelt zich verder naar de wijsheid te gedragen. De Raad merkt op dat verzoekster voorbijgaat aan de vereiste dat het belang ook actueel moet zijn en op vlak van het belang door de Raad een *ex nunc* beoordeling wordt gedaan. Verzoekster had de mogelijkheid om het inreisverbod aan te vechten dermate dat indien dit eventueel beroep tot een vernietiging had geleid, zij haar belang bij het thans ingestelde beroep zou behouden hebben. De raadsman stelt echter ter zitting niet te weten of er een beroep werd ingediend en uit de databank van de Raad blijkt dit niet.

In zoverre verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, moet in eerste instantie worden gesteld dat zij de daartoe relevante elementen kan invoeren om een opheffing of opschorting van het inreisverbod – overeenkomstig de daartoe in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure – te bekomen. Overigens moet nog worden vastgesteld dat verzoekster zoals de bestreden beslissing stelt geen enkel document heeft voorgelegd om de verwantschap met haar naaste familieleden aan te tonen. Verzoekster betwist dit niet in haar synthesesmemorie zodat niet kan worden aangenomen dat verzoekster een beschermenswaardig gezinsleven leidt met die naaste familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het beroep is onontvankelijk wegens gebrek aan actueel belang.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES